

Arrest

nr. 194 200 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De beslissing wordt op dezelfde dag ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt aan de partijen bij beschikking van 6 maart 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij voert de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens verwijst de verzoekende partij naar het vertrouwensbeginsel en de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat, daar waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing alle beginselen van behoorlijk bestuur schendt, dit onderdeel van het middel slechts ontvankelijk is in de mate dat de verzoekende partij de schending van een concreet beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, met name de het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij laat in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Er wordt daarbij aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet in het bezit is van een geldig visum op het moment van haar arrestatie. De verzoekende partij betwist deze motivering niet zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, niet reeds zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet hard dat voornoemde beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij verwijst, wat de concrete elementen betreft, naar haar stabiele en duurzame relatie met haar partner, de wil om wettelijk samen te wonen, nadien te huwen om een gezin te kunnen stichten en het samenwonen op hetzelfde adres. Zij meent dat op geen enkele manier blijkt dat haar dossier grondig is onderzocht alvorens dat de beslissing werd genomen en stelt dat er geenszins sprake is van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, dat zij een blanco strafblad bezit en bijgevolg haar recht op gezinsleven gerespecteerd dient te worden.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveert dat de intentie om wettelijk samen te wonen de verzoekende partij niet automatisch recht geeft op verblijf en dat zij naar haar land kan terugkeren om een visum te krijgen. De gemachtigde lijkt het bestaan van een gezinsleven derhalve niet te betwisten. De gemachtigde besluit dat wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en hij citeert rechtspraak van de Raad en van de Raad van State in dit kader.

De Raad stelt dan ook vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de relatie van de verzoekende partij en een belangenafweging is doorgevoerd. De verzoekende partij gaat geenszins inhoudelijk in op deze concrete motieven zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Zij stelt evenwel dat uit niets blijkt dat het slechts een tijdelijke scheiding zou zijn, doch gaat niet in op het motief van de gemachtigde dat zij een visum kan krijgen. De verzoekende partij toont niet op concrete wijze aan om welke reden de motieven uit de bestreden beslissing omtrent (de belangenafweging in het kader van) artikel 8 van het EVRM in casu niet zouden volstaan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek doorheen haar verzoekschrift blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar zij verwijst naar hinderpalen en naar tewerkstellingsmogelijkheden voor haarzelf en haar partner, staat de verzoekende partij haar betoog niet zodat dit niet dienstig is. Ook voor het overige staat de verzoekende partij niet met welk element geen rekening zou zijn gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij met haar betoog een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich voornamelijk beperkt tot de algemene stelling dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Kosovo, waar zij nergens meer terecht kan, in armoede zou terechtkomen en in angst zou moeten leven. Betreffende het reisadvies merkt de Raad op dat het reisadvies voor Belgen uitgaande van de FOD Buitenlandse Zaken een algemeen advies is bestemd voor Belgische reizigers die naar het betrokken land willen reizen. Het heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Dit advies is bovendien al te algemeen van aard om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar persoonlijke situatie en bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een behandeling riskeert te ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Een verwijzing naar het algemeen Belgisch reisadvies en het - ook voor het overige - algemeen betoog van de verzoekende partij kan niet volstaan, daar zij enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. In de mate dat de verzoekende partij meent elementen te kunnen aanhalen aangaande haar persoonlijke situatie of de algemene situatie in haar land van herkomst, staat het haar vrij een nieuwe procedure te starten teneinde de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift naar een (eventuele) repatriëring verwijst, merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing geen (gedwongen) verwijdering inhoudt van de verzoekende partij naar het land van herkomst. De verzoekende partij wordt enkel het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Met betrekking tot artikel 6 van het EVRM dient erop gewezen te worden dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van voornoemd artikel 6, zodat deze bepaling en het betoog hieromtrent niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2. Op 21 maart 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 27 september 2017, alwaar de partijen uitdrukkelijk uitgenodigd werden om te reageren op de in de beschikking van 6 maart 2017 opgenomen grond, staat het volgende vermeld: "Verzoekende partij volhardt in haar verzoekschrift. Zij meent dat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt en verwijst naar de aanvraag wettelijke samenwoning die zij heeft ingediend.

Verwerende partij verwijst naar haar nota en sluit zich aan bij de beschikking."

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij door te volharden volledig voorbijgaat aan het doel van de vraag om te worden gehoord, zijnde haar visie ten aanzien van de inhoud van de beschikking waarmee zij het niet eens is, kenbaar te maken. Waar zij verwijst naar haar aanvraag wettelijke samenwoning en meent dat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, wijst de Raad erop dat op deze argumenten middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. De verzoekende partij gaat niet op concrete wijze in op de motieven van de beschikking zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Door te verwijzen naar en het benadrukken van elementen uit het verzoekschrift, door louter aan te geven het niet eens te zijn met de beoordeling en voor het overige te blijven volharden in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 6 maart 2017 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 6 maart 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC